

TẠ ƠN THẦY

Nhân mùa lễ Tạ Ôn (Thanksgiving Day) con xin phép quý Thầy được viết lên những dòng tâm sự này không ngoài mục đích chân thành cảm ơn Thầy Cô đã bỏ tâm huyết dậy dỗ con nên người, và cũng để hồi tưởng lại thời xa xưa của tuổi học trò đầy thơ mộng.

Tháng 11 năm 1990 gia đình con định cư tại Hoa Kỳ theo diện HO và rất may mắn được dừng chân tại thung lũng hoa vàng.

“Thời giờ như thể tên bay,
Năm năm, tháng tháng, ngày ngày chóng qua”.

Mới ngày nào chân ướt chân ráo trên miền đất hứa mà nay đã 18 năm lưu lạc xứ người. Những ngày đầu thật ngỡ ngàng xa lạ. Ôi! nói sao cho hết nỗi nhớ nhà, nhớ quê hương, nhớ bà con thân thuộc, bạn bè xa gần, nước mắt hằng đêm cứ mãi tuôn trào.

Thế rồi vào năm 1999, nhân một dịp tình cờ chúng con biết được tại San Jose có một nhóm gồm các anh chị Phạm Hoàng, Nguyễn văn Hùng, Quang đăng Trường, Đăng đình Khuê, Lữ đức Kỳ, Phạm đăng Thu, Nguyễn thị Hằng, Nguyễn kiều Khiêm... là cựu học sinh Nguyễn Huệ Tuy Hòa, Phú Yên sẽ tổ chức họp mặt vào dịp tất niên và cho biết sẽ có thầy cô Lê ngọc Thiều đến tham dự.

Trong dịp này, lần đầu tiên con được hân hạnh gặp lại Thầy sau 45 năm xa cách, những tưởng không bao giờ gặp lại Thầy nữa, ấy thế mà ... đúng là quả đất tròn.

Lòng con quá đổi nghẹn ngào xúc động, vừa nhìn thấy Thầy con đã nhận ra ngay và vội vàng chạy lại ôm cánh tay Thầy. “Thầy có nhận ra con không?” Thầy trả lời “Nhớ chứ, Hoàng thanh Phước đây mà”. Con rung rung nước mắt, mừng mừng tủi tủi, quả thật trí nhớ của Thầy quá tốt. Biết bao nhiêu học trò, lại trải qua thời gian quá dài như vậy mà Thầy vẫn còn nhớ đến con, một đứa học trò vừa học dở vừa lười.

Sau lần hội ngộ đó chúng con thường rủ nhau kéo đến thăm Thầy Cô vào những dịp lễ Tết hay hội hè. Mỗi lần như thế chúng con lại được cô Lê ngọc Thiều cho thưởng thức nhiều món ăn ngon đặc sắc của xứ Huế qua tài nghệ nấu nướng của Cô. Cô rất vui vẻ và thương yêu học trò.

Trong những dịp họp mặt này chúng con còn được biết thêm thầy cô Nguyễn khoa Đăng, thầy cô Lê trọng Ngung (giáo sư Nguyễn Huệ), thầy cô Lê càn Phương (giáo sư Bồ Đề). Mặc dù con không được điểm phúc là học trò của thầy Đăng, thầy Ngung và thầy Phương nhưng quý thầy cũng rất thương yêu chúng con, nhất là cô Thiều, cô Đăng và cô Phương. Nhiều lúc thầm nghĩ con cảm thấy xấu hổ, vì tại sao hồi đó mình không là học sinh giỏi để ngày hôm nay xứng đáng nhận lãnh tình thương bao la mà quý thầy cô đã ưu ái dành cho mình.

Đăng Khuê, Thầy Thiều,
Thanh Phước, Duy Nhượng

Thầy Lê ngọc Thiều cũng là thầy cố vấn và dạy môn Việt Văn. Giờ tan trường con cùng chị Huỳnh thị Trâm (Hữu Dụng) ôm tập vở của cả lớp về nhà Thầy để Thầy chấm bài. Hình ảnh cô Thiều dắt chị Lan đứng trước hiên nhà nhìn chúng con cười triu mến. Ai ngờ cô bé Lan ngày ấy bây giờ xinh đẹp là thế...

Gần cuối giờ học thầy thường bảo con đứng lên hát cho cả lớp cùng nghe và thầy thường khen “học giỏi”. Con xấu hổ quá vì thực ra chỉ giỏi mỗi môn Việt Văn của thầy mà thôi, còn tất cả những môn khác lãnh “00” là chuyện thường tình.

Rất tiếc con chỉ học với Thầy có hai năm. Sau đó vì gia cảnh phải dời ra Qui Nhơn học tiếp. Có một điều mà con nghĩ cho đến bây giờ Thầy và các bạn vẫn còn thắc mắc, không rõ nguyên do vì sao ngày đó lại chuyển trường ra Qui Nhơn.

Ngày ấy, sau khi Ba của con từ già cõi đời, chị gái ở Qui Nhơn muốn đưa về đó học với mục đích ngăn chặn chuyện tình cảm giữa con với anh Đặng duy Nhượng (chồng của con bây giờ) thứ nhất là tụi con còn quá bé, (con 14 tuổi, anh Nhượng 17 tuổi) sợ xao lãng việc học hành, thứ hai không cùng tôn giáo, (con đạo Phật, anh Nhượng đạo Công Giáo), thứ ba không cùng giai cấp. (lúc bấy giờ ba anh Nhượng làm quận trưởng quận Sông Cầu, còn gia đình con, mẹ góa con cô, một già một trẻ sống trong túp lều tranh dưới chân núi Nhạn).

Con tuy học ở trường Bồ Đề Qui Nhơn nhưng tâm hồn vẫn luôn hướng về Nguyễn Huệ Tuy Hòa, nơi mà người yêu cùng Thầy và các bạn đang hiện diện ở đó. Con viết thư thăm Thầy nhưng không hy vọng được hồi âm. Thế mà đã nhận được thư của Thầy, con xúc động vô cùng, Thầy và các bạn vẫn còn nhớ đến, rất mong trở về trường cũ, mặc dù đó cũng là ước mơ của con, nhưng gia đình đã quyết con đành phải tuân theo.

Chúc Tết Thầy Cô năm 2002

Ngày Ba của con qua đời cũng là những ngày giông bão, lụt lội, nước dâng đến tận ngã năm, lúc đó con không còn là học sinh của Nguyễn Huệ nữa nhưng Thầy Thiệu vẫn đưa cả lớp đến chia buồn và an ủi gia đình. Nghĩa cử cao đẹp của tình Thầy Trò khiến cho con mãi đến bây giờ vẫn không thể nào quên được. Thầy rất tình cảm và hết lòng thương yêu học trò. Thầy đã dạy cho con tình thương yêu nhân loại. Lấy niềm vui của người khác làm hạnh phúc cho mình, biết buồn đau trước nỗi đau của những người chung quanh. “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng, để gió cuốn đi ...” Đó là bài hát mà con vẫn thường nghe và ưa thích.

Đối với con, luôn luôn tâm niệm Thầy là người cha đáng kính vì suốt đời quý thầy đã hy sinh, tận tụy với nghề nghiệp, đem tất cả kiến thức học hỏi được truyền dạy lại cho học trò của mình, không ngoài mục đích đào tạo những công dân thành danh, hữu ích cho xã hội. Quý thầy đã chu toàn thiên chức trọng đại và cao quý, thật đáng được người xưa và nay trọng nể là “**Quân, Sư, Phụ**”.

Con bước chân vào lớp Đệ Thất 1 trường Nguyễn Huệ niên khóa 1957 và tuy chỉ theo học ở đây có hai năm, được nhiều thầy dạy dỗ như thầy Hoàng văn Trí, thầy Nguyễn văn Chút, thầy Trần văn Bông, thầy Lê văn Gạch, thầy Trần xuân Phúc ..., con rất mực kính trọng và quý mến tất cả thầy cô nhưng lại có nhiều kỷ niệm nhất với thầy Lê ngọc Thiệu, vì Thầy vừa là cố vấn vừa dạy môn Việt Văn, môn mà con thích nhất và được Thầy cho điểm cao. Trong những giờ Luận Văn, Thầy thường lấy bài của con làm tiêu biểu, không những đọc cho lớp nghe mà còn đọc cho cả những lớp khác. Đã có lần con được Thầy cho đại diện lớp thi môn Việt Văn liên lớp Lục – Ngũ. Mặc dù thời gian đã qua lâu nhưng đến nay con vẫn còn nhớ đề thi hôm đó là: “Hãy kể lại một câu chuyện thương tâm nhất và cảm tưởng của mình”. Kết quả kỳ thi hôm đó, con rất vui mừng vì đã đoạt giải, đem vinh dự về cho lớp làm cho Thầy rất hài lòng.

Văn chưa giỏi, hát chưa hay, kịch, vũ chưa xuất sắc nhưng con lại được Thầy chọn làm trưởng ban Văn Nghệ của lớp. Vào giờ nghỉ hoặc cuối tuần, con cùng các bạn tập dượt văn nghệ, Thầy thường xuyên đến xem, chỉ bảo và khuyến khích. Trong những đêm trình diễn của Trường hoặc của Tỉnh, ban văn nghệ lớp đã trình diễn nhiều tiết mục xuất sắc, được nhiều người ngợi khen, làm cho Thầy Trò cùng vui chung.

Lan Anh, Vương Hạnh, Cô Thiều,
Cô Đăng, Thanh Phước

Thầy tuy tuổi hạc đã cao nhưng sức khỏe vẫn còn tốt, tinh thần vẫn còn minh mẫn, luôn giữ tư cách, đứng đắn của một người Thầy chân chính, rất hiền hòa, lúc nào cũng nở nụ cười trên môi, không những không phân biệt Thầy Trò mà còn thân thiện và vui vẻ. Thầy Cô thường xuyên nhắc nhở, gọi phone thăm hỏi và ít khi bỏ sót những buổi gặp gỡ, hàn huyên thân mật, chia sẻ những món ngon, vật lạ. Không những thế cứ mỗi độ Xuân về Tết đến, Cô gói bánh chưng, bánh tét kèm với hoa trái trong vườn, đích thân Thầy mang đến tận nhà trao tặng cho học trò cũ của mình, làm cho chúng con cảm kích và biết ơn vô cùng.

Thầy ơi ! tiếc rằng ngày xưa nếu đừng “yêu vội” mà siêng năng, chăm chỉ học hành thì biết đâu ngày nay con cũng thành danh như những bạn khác, là kỹ sư, bác sĩ, doanh nhân hay giàu có, nhà cao cửa rộng để Thầy được hãnh diện Thầy nhỉ.

Đã đến cuối cuộc đời mà con vẫn chưa có một chút danh phận gì ngoài một trái tim đầy nhiệt huyết, tình yêu thương dạt dào bất tận. Con vẫn luôn ngẩng cao đầu, tự hào mình là học trò ngoan, chưa bao giờ làm điều gì xấu cho đời, cho xã hội để mang tai tiếng đến cho Thầy, cho Trường.

Con xin cảm tạ Thượng Đế, tạ ơn quý Thầy Cô, bạn bè xa gần đã cho con sự sống, nguồn vui, niềm hạnh phúc vô biên mà con đã và đang tận hưởng.

Tiền, Thân, Lực, Nhượng, Hoàng, Thầy
Thiều, Hiền, Tịnh, Thầy Đăng, Đức

Giờ đây, tuy Thầy không còn đứng trên bục giảng nhưng lúc nào chúng con cũng tôn kính, trọng nể. Thầy là cố vấn, là chỗ dựa tinh thần cho chúng con. Trong bất cứ thời gian, hoàn cảnh và cho dù một ngày nào Thầy Trò mình không còn hiện hữu trên thế gian này nữa, Thầy luôn vẫn là Thầy của chúng con.

Nhân ngày Lễ Tạ Ơn, con xin thay mặt cho tất cả học trò cũ, Kính chúc Thầy Cô Lê ngọc Thiều và quý Thầy Cô ở hải ngoại cũng như ở quê nhà được mạnh khỏe, an khang, trường thọ. Cầu xin Ông Trên chúc phúc và ban nhiều hồng ân đến cho quý Thầy Cô.

San Jose, Thanksgiving 2008.
Hoàng thanh Phước